

РЕШЕНИЕ

№ 1209

гр. Варна, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлева

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20223100501925 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на В. Т. С. срещу Решение № 2519 от 27.07.2022г. по гр.д. № 5016/2022г. по описа на ВРС, 46-ти състав, с което **на основание чл. 144 и чл. 149 от СК** са отхвърлени предявените от въззивника срещу Т. С. Т. с ЕГН ***** искове за осъждане на ответника да заплаща на ищеца месечна издръжка в размер на **250 лева**, с падеж всяко пето число на месеца, за който се дължи издръжката, считано от подаване на исковата молба – 19.04.2022г. до настъпване на основание за изменение или отпадане на задължението, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, както и за осъждане на ответника да заплати на ищеца издръжка за минало време в размер на **1625 лева** за периода от 01.10.2021г. до исковата молба, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба в съда – 19.04.2022г. до окончателното плащане на сумата.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено в противоречие на материалния закон, на правната и житейска логика. Съдържа доводи, че съдът не е съобразил липсата по делото на данни ответникът да е нетрудоспособен, да има заболяване, което да му пречи да осъществява трудова дейност и да реализира доходи от труд. Необосновано първоинстанционния съд е приел, че наемната цена на земеделската земя, отдавана под наем от ответника не е висока. Неправилно съдът е кредитирал гласните доказателства на свидетелката М. С.а при условията на чл. 172 от ГПК. Свидетелката е майка на ищеца, също както и ответникът е негов баща, а показанията ѝ са логични, непосредствени и последователни. Като порочно,

моли обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявените искове да се уважат с извод за основателност.

В отговор на жалбата Т. С. Т., чрез особен представител адв. С. Д. оспорва доводите в нея и поддържа други, с които обосновава правилност и законосъобразност на решението. По делото не е доказано пълно и главно, че ответникът може да предоставя издръжка на пълнолетния си син без особени затруднения. Издръжката на пълнолетно дете не е безусловна, поради което само поради обстоятелството, че родителят е трудоспособен и по презумпция може да си осигурява доходи от труд, не обуславя дължимост на издръжката по чл. 144 от СК. От писмените доказателства е установено, че ответникът няма сключени договори; не упражнява дейност в качеството на търговец; няма собствено жилище; нито че към настоящия момент има сключени договори за наем на земеделска земя. Отправя искане поради изложеното обжалваното решение да се потвърди.

В хода на проведените по делото съдебни заседания, страните поддържат изразените позиции по спора, като всяка от тях претендира присъждане на разноски за въззивното производство.

При проверка валидността на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост.

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от В. Т. С. срещу Т. С. Т. съединени в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване на осъдителен иск с правно основание чл. 144 от СК за осъждане на ответника да заплаща месечна издръжка в размер на 250 лв., считано от датата на предявяване на исковата молба в съда, с падеж всяко пето число на месеца, за който се дължи издръжката, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване, както и иск с правно основание чл. 149 от СК за заплащане на издръжка за минало време от 01.10.2021г. до 19.04.2022г. вкл. в размер на 1625 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяване на исковата молба до окончателното плащане на задължението.

Фактическите твърдения, на които се основават исковете са следните: ищецът е пълнолетно дете на ответника. От 01.10.2021г. е студент в редовна форма на обучение във ВНУ „Васил Левски“, гр. Велико Търново, специалност „Защита на инфраструктурата и населението“, като продължителността на обучението е 4 години. Не е в състояние сам да осигурява издръжката си, доколкото поради обучението си не може да започне постоянна работа; няма движимо и недвижимо имущество, от което да реализира доходи. Обучението е безплатно, но е свързано с разходи за храна, квартира, битови, транспортни разходи и такива за учебни пособия. Средствата за издръжка на ищеца се осигуряват от майка му, а ответникът не е плащал издръжка от 2013г., въпреки че е бил осъден да я заплаща с решение по гр.д. № 4407/2008г. на ВРС, 33 състав. Ответникът се е дезинтересирал от него и от потребностите му. Същевременно е в трудоспособна възраст, има добри доходи, има възможност и без особени затруднения може да осигури необходимата за нормалното му

съществуване издръжка. Същият притежава земеделска земя над 8 дка в землището на с. Градище, обл. Плевен, които отдава под наем. Получаваните от него доходи му дават възможност без особени затруднения да плаща претендираната от ищеца издръжка. Моли в тази връзка за постановяване на положително решение по спора.

В отговор на исковата молба, ответникът чрез назначен особен представител в хипотеза на чл. 47, ал. 6 от ГПК оспорил исковете. Оспорил твърдението, че е във възможностите му и без особени затруднения да осигури претендираната издръжка, като поддържа обратното. Посочил, че само трудоспособната му възраст не означава, че притежава средства над собствената си необходима издръжка, които да му позволят без особени затруднения да отделя средства и за издръжка на пълнолетното си дете. Трудоспособността при липсата на доходи и друго имущество е правно значима само в хипотезите на чл. 143, ал. 2 и ал. 3 от СК. Безусловността на родителската отговорност да осигуряват условия на живот на децата си отпада спрямо пълнолетните деца, които поначало са длъжни сами да се грижат за издръжката си. Изключението за учащите пълнолетни деца е в зависимост от имуществото на търсещия издръжка и възможността на родителя. Възможността за плащане на издръжка от друга страна е винаги обективна и конкретна и се определя от имуществото и доходите на задълженото лице. По делото липсват доказателства ответникът действително да притежава средства над необходимите за собственото му съществуване, които да отдели за издръжката на своето пълнолетно дете. Така обосновал неоснотелност на исковете и отправил искане за отхвърлянето им.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

За безспорно и ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните е прието обстоятелството, че ищецът е навършило пълнолетие дете на ответника.

От Изпълнителен лист издаден на 26.09.2008г. по гр.д. № 4407/2008г. по описа на ВРС, 33 състав е видно, че Т. С. Т. е осъден да заплаща в полза на детето В. Т. С. чрез неговата майка и законен представител М. Х. С.а месечна издръжка в размер на 80 лв., считано от 20.06.2008г., ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска с падеж първо число на месеца, за който се дължи издръжката до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване, на основание чл. 82, ал. 1 от СК /отм./.

В. Т. С. е записан през учебната 2021/2022г. в първи семестър на първи курс, редовно форма на обучение за придобиване на висше образование на образователно-квалификационна степен бакалавър по специалността „ЗНИ” към Национален военен университет „Васил Левски“, гр. Велико Търново, факултет „Общовойскови“, видно от Уверение № ОВ1-428/02.10.2021г., издадено от декана на факултета.

Съгласно Справка от Агенция по вписванията по партидата на Т. С. Т. за периода от 01.01.1991г. до 15.04.2022г., на 18.04.2007г. е вписан договор за наем на земеделски земи в землището на с. Градище за срок от 5 години, с наемател „Агроинвест-Про“ ООД. Вписване на същия акт е извършено на 23.02.2011г. за 5 стопански години, както и на 12.02.2015г. за 5

стопански години. Видно от приетата пред ВОС Справка от АВп от 04.10.2022г. материалният интерес по вписаните договори за наем възлиза на 1867 лв.

Съгласно писмо от 11.07.2022г. от НАП, в информационната система на агенцията липсват данни за действащ трудов договор и осигуряване по трудови и извънтрудови правоотношения за периода от м. януари 2021г. до датата на издаване на писмото за Т. С. Т.. Липсват данни също за подадени годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за посочения период.

По делото е приета Справка от сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Варна от 07.07.2022г., видно от която от 29.03.2021г. ответникът е собственик на МПС – лек автомобил „Ситроен Ц4 Пикасо“, светолсив металик.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Относно предпоставките на иска с правно основание чл. 144 от СК, при които възниква задължение за издръжката на пълнолетни деца от родителите им, когато продължават образованието си е налице задължителна съдебна практика, обективизирана в Решение № 170 от 24.07.2013г. на ВКС по гр.д. № 1339/2012г., III ГО, ГК и цитираното в него ППВС № 5/1970г. Съгласно даденото в същите разрешение в хипотезата на чл. 144 от СК издръжка на навършили пълнолетие деца, които не могат да се издържат от доходите си или от използване на имуществото, ако учат, се дължи само ако не съставлява особено затруднение за родителите. Прието е, че пълна безусловност на задължението в случая не е налице – трябва да се установи, че детето продължава да учи редовно в средно или висше учебно заведение, че то не може да се издържа от доходите си или от използване на имуществото си, както и даването на издръжката не трябва да създава особени затруднения за родителя. Последното предполага родителят да притежава средства над собствената си необходима издръжка, които да му позволяват без особено затруднение да отделя средства и за издръжка на пълнолетното си учащо дете. Преценката за това следва да е конкретна и зависи от имуществото, от доходите, квалификацията, семейното положение, здравословното състояние и начина на живот на задълженото лице.

Установяването на правопораждащите предпоставки на своя иск, чрез установяване на конкретните си потребности и на конкретните /не предполагаеми/ доходи на бащата за посочения в исковата молба период, е в доказателствената тежест на ищеца съгласно чл. 154 от ГПК.

По делото е установено, че ищецът В. С. е на 20 години и е пълнолетно дете на ответника Т. Т.. През миналия период - от 01.10.2021г. до 19.04.2022г., както и в периода от 19.04.2022г. до приключване на устните състезания по делото, низходящият е студент във висше учебно заведение – в Национален военен университет в гр. Велико Търново. Възрастта и редовното му обучение в посочения период предполагат нужда от средства, както за задоволяване на присъщите на всеки човек биологични потребности, така и за специалните потребности, продиктувани от обучението и новите му интереси. Липсват в

същото време данни, ищецът да реализира собствени доходи и да притежава собственост имущество, от ползването на което да осигурява средства за издръжката си.

Същевременно Т. Т. е на 56 години, разведен, няма регистриран трудов договор. Липсват твърдения и данни за влошено здравословно състояние на родителя, за образованието и за квалификацията му. Установено е същевременно, че родителят е собственик на поземлени имоти – две ниви в землището на с. Градище с площ съответно от 3.001 дка и 5.297 дка, от ползването на които, реализира доходи под формата на наемна цена. По делото е установено, че материалният интерес от вписаният през 2015г. договор за наем за отдаване на земеделските земи под наем е възлизал към този момент на 1867 лв. Последвало е двукратно вписване на договорите за срок от по 5 стопански години. Съгласно актуална справка от АВп към 06.07.2022г. същият притежава и ½ ид.ч. от ПИ № 108009 в землището на с. Градище, с площ от 8.637 дка. Установено е също, че на основание договор за покупко продажба от 29.03.2021г. ответникът придобил право на собственост върху лек автомобил „Ситроен Ц 4 Пикасо“. Същевременно липсват доказателства въззиваемият да е родител понастоящем на ненавършили пълнолетие деца.

При отчитане на всички факти – работоспособната възраст, семейното положение и доброто здраве на бащата при обективните данни за притежавана собственост върху недвижими имоти и лек автомобил, при отчитане липсата на алиментни задължения към ненавършило пълнолетие дете, съпоставени със собствените жизнени потребности на родителя, както и с факта, че пълнолетният учащ низходящ не реализира собствени доходи и не разполага със собствено имущество, което да ползва, решаващият състав приема, че в конкретния случай даването на издръжка на пълнолетното дете около минималния нормативно установен размер на издръжката не би съставлявало затруднение за ответника, което да е от особен порядък. Въз основа на притежаваното от ответника имущество, следва да се приеме, че въззиваемият реализира месечен доход съизмерим поне с минималната работна заплата за страната, в сила считано от 01.04.2022г. – 710 лв. При определяне на дължимата издръжка при тези съображения от бащата на навършилия пълнолетие и учащ във висше учебно заведение негов син, настоящата инстанция намира, че сумата от 200 лв. месечно би била най-подходяща с оглед елементите на фактическия състав на чл. 144 от СК. Съдът намира, че пълнолетното дете има нужда от издръжка като студент – за обучение, учебни пособия, транспорт, храна, облекло и други ежедневни и битови разходи, но възможностите на родителя да заплаща издръжка на детето си, без това да създаде особено затруднение за него по смисъла на чл. 144 от СК, е именно визираната по-горе сума.

Следователно предявените искове са основателни до доказвания им размер от 200 лв., като за разликата до пълния предявен размер като недоказани по основание и размер исковите следва да отхвърлят.

Обжалваното решение следва да бъде ревизирано съобразно изложеното.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззивникът има право на поискани разноси, които в доказан размер под формата на платено адвокатско възнаграждение възлизат на 600 лв. Същите следва да се възложат в тежест на въззиваемия.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК въззиваемият следва да бъде осъден да заплати държавна такса върху уважените искове.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2519 от 27.07.2022г. по гр.д. № 5016/2022г. по описа на ВРС, 46-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 144 и чл. 149 от СК са отхвърлени предявените от В. Т. С. с ЕГН ***** срещу Т. С. Т. с ЕГН ***** искове за осъждане на ответника да заплаща на ищеца месечна издръжка в размер на **200 лева**, с падеж всяко пето число на месеца, за който се дължи издръжката, считано от подаване на исковата молба – 19.04.2022г. до настъпване на основание за изменение или отпадане на задължението, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, както и за осъждане на ответника да заплати на ищеца издръжка за минало време в размер на **1326.55 лева** за периода от 01.10.2021г. до 19.04.2022г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба в съда – 19.04.2022г. до окончателното плащане на сумата **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:**

ОСЪЖДА на основание чл. 144 и чл. 149 от СК Т. С. Т. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАЩА** на В. Т. С. с ЕГН ***** месечна издръжка в размер на **200 лева**, с падеж всяко пето число на месеца, за който се дължи издръжката, считано от подаване на исковата молба – 19.04.2022г. до настъпване на основание за изменение или отпадане на задължението, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, както и **ДА ЗАПЛАТИ** на ищеца издръжка за минало време в размер на **1326.55 лева** за периода от 01.10.2021г. до 19.04.2022г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на исковата молба в съда – 19.04.2022г. до окончателното плащане на задължението.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2519 от 27.07.2022г. по гр.д. № 5016/2022г. по описа на ВРС, 46-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 144 и чл. 149 от СК са отхвърлени предявените от В. Т. С. с ЕГН ***** срещу Т. С. Т. с ЕГН ***** искове за осъждане на ответника да заплаща на ищеца месечна издръжка в размер **над 200 лева до пълния предявен размер на иска от 250 лева**, с падеж всяко пето число на месеца, за който се дължи издръжката, считано от подаване на исковата молба – 19.04.2022г. до настъпване на основание за изменение или отпадане на задължението, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, както и за осъждане на ответника да заплати на ищеца издръжка за минало време в размер **над 1326.55 лева до пълния предявен размер от 1625 лева** за периода от 01.10.2021г. до 19.04.2022г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба в съда – 19.04.2022г. до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК Т. С. Т. с ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** на В. Т. С. с ЕГН ***** сумата от **600 лева**, представляваща съдебни разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Т. С. Т. с ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Окръжен съд – Варна сумата от **341.06 лева**, представляваща държавна такса съразмерно с уважените искове.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 2, т. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____